

Η ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΗ

— Μωρή Αντρομέγασσα !... Αντρομέγα... Μπα πού κακό νά σοῦθρῃ !... Μπα μωρὲ παλιοκούτσα-βλε, πού ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τῶθρῃς !... Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸ θρωμοθήλυκο, ἐγὼ νὰ τοῖ ῥωνάξω κι αὐτὴ νὰ μοῦ θγάνει τὴ γλώσσα τοῖ ; Ἀκοῦς ἐκεῖ ἡ ἀχαῖρευτη, σεθασμὸ στὴ νόννα τοῖ, ἀκοῦς τὸ θρωμοθήλυκο ;...

— Μὰ τί ἔχεις οἶδρα Παναγιώταινα καὶ ρωνάξεις ; Πάλι κείνη ἡ ἀγγόνα σου ;...

— Πάλι, πού νὰ μὴν τὴν ἔβρῃ τὸ θράδι, πάλι ὁ παλιοκούτσαβλος ! Ἀπὸ τὴν αὐγίτσα τοῦ θεοῦ δὲ μ' ἄφηκε σὲ ἡσυχία. Ἀπὸ τὰ χαράματα, μόλις ξύπνησε, ἄρχισε νὰ χτυπάει ἀπὸ πάνου γιὰ νὰ μὲ ξυπνήσει, πού κακό νὰ το' ἔρει. Μινοῦτο δὲν ἄφηκε νὰ πάει χαμμένο, πού ἀπ' τὸ Θεὸ νὰν τῶθρῃ δ, τι μοῦ κάνει ἡ κακούργα. Ὡ γιέ, τί τραβάω !... Θὰν τὸ πιστέ-γρεις, οἶδρα μου Γιακουμάταινα, πὼς προχτὲς τὸ σούρουπο πῆγα νάλλάξω τὴ ντεμέλλα μου καὶ θρῆκα μιὰ καρφίτσα, ἔτσι γιέ, ὁλόστη, ἔτσι !... Καὶ νὰ-χρῆς καὶ κείνη τὴ μάνα τοῖ, πού προκοπὴ νὰ μὴ δεῖ, νὰ σοῦ λέει «παῖδί εἶναι» Ἀν δὲν κάνει τὰ παιδιὰ-τικά τοῖ τώρα, πότε θὰν τὰ κάνει ; Καὶ τὸ σπειά-κολο εἶναι πού σιὸ ο ὕ λ τ ι μ ο ἐγὼ φταίω γιὰ οὐ-λα, γιατί, λέει, τὴν παίρνω μὲ τᾶγριο... Ἀκοῦς ἐ-κεῖ, κοτζί μου κοπέλλα, δεκαπέντε χρονῶνε, νὰ θέ-λει καλοπιάματα ;...

Μ' αὐτὰ κι ἄλλα ἡ οἶδρα Παναγιώταινα ἔβριζε τὴν ἀγγόνα τοῖ τὴν Ἀντρομέγα, ὅπως τὴ ρωνάξε, καὶ σὰν ἀπόκαμε νὰ λέει κατάρες, μῆπκε μὲς σιὸ σπῆτι μὲ τὴν ἀκατάπαυτη μονομουῖρα τοῖ, συγγύρισε τὴν καμα-ροῦλα τοῖ, πού εἶτανε κάτω σιὸ μ ε τ ζ ἄ ο , σκούπι-οῦ, τινάζε, ἔστρωσε τὸ μεγάλο σιδερένιο διπλοκρέβ-βατό τοῖ. πού τόσες ἀναμνήσεις τοῖς ἔφερνε γιὰ τὸ συχωρεμένο τοῖ, ἔφερε ὕστερα ἓνα γύρο τὰ μάτια καὶ σὰ θεβαιώθηκε πὼς τίποτα δὲν ἀπόλειπε ἀπὸ τὸ συγγύρισμα. πῆρε τὴ μοναχὴ καρέκλα πού θροσκότα-νε μέσα στὴν κάμαρά τοῖ, τὸ σκατισοῦνι τοῖ μὲ τὴν μ π ο υ σ τ ῖ ν α τοῖ. καὶ θγῆκε ὅξω στὴν αὐλή. Διάλεξε μιὰ γωνιά μὲ ἥλιο, καὶ στρώθηκε σιὸ πλέ-ξιμο, χωρὶς διόλου νάπολείπει τὴ μονομουῖρα τοῖ.

Ἡ οἶδρα Παναγιώταινα, ἡ γυναῖκα τοῦ Παναγῆ τοῦ Λαμπρυνοῦ, ἔτσι τὸν νοματήσανε στὴ γειτονιά ἔ-ραν καιρὸ ἀπὸ κάπιο ἐπεισόδιο καὶ τοῦμεινε πιά τὸ-νομα αὐτό, εἶτανε μιὰ καλὴ γριουῖλα, γερό, ἀρκετὰ ἀψηλὴ, μὲ κόκκινα μάγουλα χωρὶς ζαρωματιές, κι ἂν εἶχε καὶ τὴ μύτη τοῖ λίγο μικρότερη, σιὰ νιάτα τοῖς ἴδ' εἶτανε πρῶτα ὁμορφῇ. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἀνδρόφαθη ἡ μύτη τοῖς εἶταν ἀληθινὰ ἀνοικονόμητη, δὲν εἶχε δὲ κι ἄδικο ἡ ἀγγόνα τοῖς ἡ Ἀντρομέγα νὰ τὴν κοροῖ-δεύει καὶ νὰ τοῖς λέει γιὰ πῖκα τοῖς, πὼς σὰν ἔπινε νερό, ἔπινε καὶ ἡ μύτη τοῖς, πού δουτιότανε σιὸ πο-τήρι. Αὐτὸ ἔγινε γιὰ νὰ σκάει ἡ κακομοῖρα ἡ νόν-να καὶ νὰρχίζει τὸν κανγαῖ μὲ τὴν ἀγγόνα τοῖς.

Μοῦτυχε πολλές φορὲς νὰ κουβεντιάσω μὲ αὐτὴ, «θεὸς σχωρέστη τὴ μακαρίτισσα», καὶ ποτὲ δὲ διά-κοινα τὴν κακία πού διαλαλοῦσε ἡ ἀγγόνα τοῖς ἡ Ἀντρομέγα σ' οὐλα τὰ σπῆτια τοῖς γειτονιάς πού τρι-γύριζε. Περνοῦσα πολλές φορὲς ἀπὸ τὸ σπῆτι, προ-πάντων τὸ καλοκαίρι, καὶ τὴν ἔβρισκα πάντα στὴν κα-ρέκλα τοῖς μὲ τὸ σκατισοῦνι τοῖς. Μόλις μ' ἔβλεπε, γελοῦσε ὁλόκληρη. Δὲν ἔξαιρε ἡ κακομοῖρα τί νὰ μοῦ

προωκόκει γιὰ νὰ μ' εὐχαριστοῖ. Ἐρεχε νὰ μοῦ-θρῃ καρέκλα νὰ κάτσω, καὶ τὴν ἔβανε πάντα πλάι ἀπὸ τὴ δική τοῖς. Μοῦδραζε ἀπ' οὐλα τὰ γλυκὰ πού εἶχε μὲς σιὸ κομὸ τοῖς, καὶ τὸ χειμῶνα, θυμάμαι, ὁ-λο τὸ κ ο μ φ ἔ τ ο (**) τοῖς τὸ φύλαε γιὰ μένα. Κ' ἔ-τσι, φυσικά, μὲ τέτοιες περιποιήσεις, τὴν ἀγαποῦσα τὴν κακομοῖρα τὴν Παναγιώταινα. Εἶναι ἀλήθεια πὼς μᾶρεγε πάντα νὰ τοῖς κουβεντιάξω. Γιατὶ ἡ κου-βέντα τοῖς εἶτανε τόσο εὐχάριστη, προπαντὸς γιὰ τὴν περιεργεῖα τὴ δική μου· ἡ νόννα τοῖς συνομιλήκῃς μου τοῖς Ἀ ν τ ρ ο μ ἔ γ α σ εἶτανε ἓνα διβλίο, πού μὲ τὴν κουβέντα τοῖς μάθαινα ἱστορίες καὶ ἱστο-ρίες, καὶ μάλιστα τοῖς Ἐνετοκρατορίας τοῖς Ἐφα-νῆσου.

Πολλὲς φορὲς γύριζε καὶ σιὰ δικά τοῖς· μούλεγε τοῖς ἀγάπες τοῖς, διὰν εἶτανε κι αὐτὴ κοπέλλα, τὸν ἔ-ρωτά τοῖς μὲ τὸ συχωρεμένο τοῖς τὸν Παναγῆ, τὰ κα-λὰ πού χάριε μὲ δαύτονε, καὶ σιὰ στεγνὰ τέλειωνε μὲ τὸ γάμο τοῦ μεγάλου τοῖς γιοῦ, τοῦ Γεράσιμου, πού πῆρε τὴ νύφη τοῖς τὴν Ἀγγέλικα, τὴ μητέρα τοῖς Ἀν-τρομέγας.

— Τοῦ τᾶλεγα ἡ ψημένη, παιδάκι μου, τοῦ τᾶλε-γα νὰ μὴ τὴν πάρει, μὰ πού νὰ μάκούσει... Ποιὸς ξαίρει τί κάμωμα τοῦκανε ἡ προκομένη... Τοῦλεγα, θὰ μετανιώσεις παιδάκι μου. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα δὲν εἶ-ναι γιὰ τὴ φανίλια μας. Οὐλὴ ἡ Πλάκα(**) ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴ γλώσσα τοῖς. Ἐδετα τὰ λόγια μου· Τοῦ θγῆκανε οὐλα προσοτά. Εἶδες, γιέ, τζόριες ; Εἶδες παιδιὰ πούκαμε ; Εἶδες φίνιες ; Δὲν ἀφίνουνε σπῆ-τι ἀγύριστο γιὰ νὰ μάθουνε ρωδιὰ νὰ φουρνίσουνε ὕστερες δώδε κατὲς ὅπως θέλουνε. Ἐ, γιέ, καὶ νὰ το' εἶχα ἐγὼ αὐτοῦνε τοῖς κοπέλλες ! Μαῦρο πετὶ θὰ τοῖς ἔκανα ἀπὸ τὸ ξύλο. Ἀμὰ τί, παιδάκι μου ; Ἐμεῖς οἱ προεστὲς ξαίρεις τί λέμε ; «Καλύτερα χα-ρὰ τοῖς γῆς παρὰ μομπῆς τοῦ κόσμου». Ἀμὰ αὐτοῦ-νε οἱ ντροπὲς πού ξακουστήκανε ; Πῶω ἔδδομήντα χρονῶνε καὶ τοῦτα τὰ πρῶματα ἄλλη βολὰ δὲν τὰ ἔα-νάειδα ! Καὶ μήγαρις μπορούσες νὰ περιμένεις καὶ τίποτοι καλύτερο ἀπὸ τὸν κούτσαβλο, θέ μου σχώρα με ;... Θεὸς σχωρέστη τὴ συχωρεμένη τὴ μά-να μου ! Ἐκανε πάντα τὸ στανρό τοῖς κ' ἔτσι ἔλεγε : «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάει ἀπὸ σημαδεμένο ἄνθρωπο !». Καὶ τότ' ἐνε πού λές, παιδάκι μου, τὸ Γεράσιμό μου, μοῦ τὸν γυρέκανε οὐλές οἱ ἀρχοντοπούλες τ' Ἀργο-στολιοῦ. Οἱ προξενήτριες δὲν ἀπολείπανε ἀπὸ τὸ σπῆ-τι μου. Μήγαρις δὲν τὸν γύρεινε ἡ κόρη τοῖς Πο-λυζώαινας, ἡ Χρυσούλα ; Καλὴ τοῖς ὥρα δέκα βολές ! Πού νὰν τὰκούσει ὅμως ὁ Μεμάς μου, πού τοῦ φαι-νότανε πὼς ἄλλη νεράδα ἀπὸ τὴν Ἀγγέλικα δὲν ὕ-παρχε σ' οὐλὴ τὴ χώρα. Πού τέτια τύχη, νὰρχότανε μὲς σιὸ σπῆτι μου, ἡ Χρυσούλα. Εἶχα ἀμαρτίες, βλέ-πεις, κ' ἔπρεπε νὰ τοῖς πλερώσω ! Κεῖνα τὰ χέρια τοῖς, παιδάκι μου, χουσὰ εἶναι· ἡ ἡ ὁμορφιά τοῖς. Μὴν τηρᾷς τόρα. Ἐπρεπε νὰν τὴν ἔξαιρες κοπέλλα, πού ἔλεγε, Θε μου, δός μου δέκα μάτια νὰ τὴν κοιτά-ξω. Ἡ κακομοῖρα ἡ μάνα τοῖς, ἡ Πολυζώαινα, σιο-χάστηκε πὼς δὲν τὴ θέλει ὁ Μεμάς μου γιὰ τὸ προι-κίο. Καὶ τὴ στεγνὴ βολὰ τοῦ μήνηρε πὼς τοῦ δίνει οὐλα ὅσα ἔχει. Καὶ τὸ σπῆτι ἀκόμα πού ἔχει στὴ Θη-νιά μὲ τὸ ἀμπέλι. Μὰ ἔλα πού ὁ γιόγκας μου δὲν ἐρ-

(*) Παστοκύνονο.

(**) Συνοικία τοῦ Ἀργουστοῦ τοῖς Κεφαλονιάς πού βρί-σκται ἡ μεγάλη πλατεῖα μὲ τὸ θηλυκὸ τοῦ Μιτέλλα.

χότιαν σὲ λογαριασμὸ κανένα, ὥς πὺν ἐμπλέξε γιὰ καλὰ μὲ τὴ νύφη μου καὶ γκαστριώθηκε σὲ κείνο τὸ δαίμονα.

Τὸ αἰώνιο παράπονο τῆς οἰοῦρας Παναγιώταινας εἶτανε πὺς ὁ γιὸς τῆς ὁ Γεράσιμος δὲν τὴν ἄκουσε στὴν παντρεία του. Καί, γιὰ νὰ ποῦμε καὶ τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, ἡ οἰοῦρα Παναγιώταινα, βρίζοντας καὶ καταριώντας τὴν ἀγγόνα τῆς, δὲν εἶχε ἄδικιο. Πρῶτα, ὅταν πρωτοκάταμε στὸ Ἀργοσιόλι, θυμῶμαι πὺν τὰ σπῆτια μας εἶτανε κολλητὰ, καὶ κάθε μέρα δὲν ἄκουγες τίποτα ἄλλο, παρὰ γκρίνιες, φωνές, καὶ κλάματα τῆς Ἀντρομέγας. Καὶ τότε ἀκόμα πὺν εἶτανε παιδί πέντε χρονῶν, σὺν καὶ μένα, καὶ παίζαμε μαζὶ, ἡ χαρὰ τῆς στὰ παιγνίδια εἶταν νὰ σοῦ κάνει πάντα κακὸ. Ποτὲ δὲ χρωσιτοῦσε νὰ πεῖ καλὸ λόγο ἢ νὰ κάμει καλὸ. Τὰ παιδιά πὺν θὰ τύχαινε νὰ περάσουν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ὅλα τὰ πετροβολοῦσε, καὶ τοὺς γερόντους ὅλους τοὺς κορδίδευε. Ἐμένα θὰ μοῦ χαλοῦσε β.τ. παιγνίδι εἶχα, μὲ ἔδεχνε, μοῦ τράβοῦσε τὴν νοτιοῖδα, καὶ τὶς γιορτὲς μοῦ χάλαιε τὰ μπόκολα. Ὅταν δὲν εἶχε τίποτα νὰ κάνει, μοῦλεγε: «θὰ σὲ σκοτώσω», καὶ παίζοντας μὲ τὰ χῶματα, μοῦλεγε πὺς μοῦφτανε τὸ λάκκο μου. Μεγαλώνοντας, μεγάλωναν καὶ οἱ κακίες τῆς· καὶ ὅταν ἔφτασα σὲ ἡλικία πὺν ὁπωδιήποτε καταλαβαίνει κανεὶς τὶ ἐπίδραση μπορεῖ νὰ ἔχουν οἱ συναναστροφές, ἀπόκομα μὲ μιὰς ἀπὸ δαίτη, καὶ προσπαθοῦσα καὶ στὸ δρόμο ἀκόμα, ἂν τύχαινε καὶ τὴν ἀπαντοῦσα, νὰ ξεφύγω. Ὅταν εἶταν μικρή, τὸ κοῦτσὸ τῆς πόδι δὲ φαινότανε καὶ πολὺ - πολὺ. Μὰ σὺν ἔγινε πὺν κοπέλλα καὶ ἀμήλωσε, καὶ ἀδύνατη καθὼς εἶταν, μὲ ὅλη τῆς τὴν κακία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, εἶταν ὁσοστὸ δαιμόνιο. Τὸ ἐλάτωμά τῆς αὐτὴ τὴν πεισματῶνε πὺν πολὺ, καὶ

γινότανε περισσότερο κακὴ μὲ τοὺς ἄλλους. Κεῖνη δμως πὺν τὰ τράβαγε ὅλα, εἶταν ἡ νόνα τῆς, ἡ οἰοῦρα Παναγιώταινα. Τὸ ἐπεισόδιο τῆς ντεμέλλας μὲ τὴν ὀλόγη καρφίτσα, πὺν μὲ τὴν ἀγανάκτηση ἡ οἰοῦρα Παναγιώταινα ἀσπάρησε στὴν καλὴ γειτόνισσα, τὴ οἰοῦρα Γιακουμάκαινα, καὶ τὸ πρόλαβε, ὁ δαίμονας ἡ ἀγγόνα τῆς ἡ Ἀντρομέγα δὲν ἔπαυε οὔτε στιγμή νὰ τὸ συλλογίζεται καὶ νὰ βασανίζεται μὲ ποῖο τρόπο θαύρισκε τὴν εὐκαιρία πὺν θὰ πραγματοποιοῦσε τὸν καταχθόνιο σκοπὸ τῆς. Κ' ἔνα πρωί, πᾶνε ἰώρα πέντ' ἔξη χρόνια, τὴν τέσσερες τοῦ Φλεβάρη, ἀκούστηκε τὸ συμπόρο στὴ γειτονιά, πὺς πέθανε ἄξαφνα ἡ οἰοῦρα Παναγιώταινα, ἡ νόνα τῆς Ἀντρομέγας. Οἱ γρι-οῦλες, οἱ φιλενάδες τῆς συχωρεμένης, μαζωχτήκανε ἀπὸ σπῆτια πὺν στάθηκε τὸ ξαφνικὸ, γιὰ νὰ παρηγορηθοῦν. Καὶ τί νὰ δοῦνε, γιέ, τί σ π ε τ ἰ α ο λ ο εἶτανε κειὸ πὺν γλέπανε μὲ τὰ μάτια τους; Ἡ Ἀντρομέγα, ἡ κακούργα ἀγγόνα τῆς συχωρεμένης Παναγιώτας, ἐδάφθηκε καὶ σκοτώθηκε ἀπάνω στὴν πεθαμένη νόνα τῆς! Μὰ ἡ οἰοῦρα Γιακουμάκαινα πὺν εἶτανε κεί, καὶ στοχάστηκε πὺς ἐστιάθηκε ἐτοῦτο τὸ ξαφνικὸ, ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ εἶπε στὴ διπλανή τῆς τὴν Ἀντριάνα:

— Τί νὰ σοῦ πῶ, οἰοῦρα μου Ἀντριάνα, ἢ ἡ συχωρεμένη εἶτανε παράξενη, ἢ ἐτοῦτο τὸ κοῦτσὸ ἡλικία εἶναι δαίμονας. Τὸ πίστευσε πὺς ἡ Ἀντρομέγα θάκανε ἐντοῦτο τὸ κακὸ πὺν πέθανε ἡ νόνα τῆς; Καὶ ὅμως, ἔδε τη; !... Καὶ κανόντας τὸ σταυρὸ τῆς ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ οἰοῦρα Γιακουμάκαινα, μὴδύρισε μοναχὴ τῆς: «Φύλαγέ με ἀπὸ τοῦν σηματομενένους ἀφέντη μου Ἀγίε Γεράσιμε!»...

Νοέμβρης 1915.

ΑΡΣΙΝΟΗ ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ & ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Ὁ γυναικεῖος κόσμος μας στὴν Ἑλλάδα, ἐδῶ καὶ ὄχι πολὺν καιρὸ, μπορεῖ νὰ πεῖ κανένας πὺς γενικὰ ἔδινε τὴν ἐντύπωση μιᾶς κοιμισμένης μάζας προβάτων σὲ μάντρα.

Ἀν ὁ ἔντος αὐτὸς εἶταν μακάριον ἀνάπαψη, ἂν εἶταν λήθαργος ἢ ἂν εἶταν συνειδητὴ ἀποχαύνωση, κανένας δὲν ἔπαιρνε τὸν κόπο νὰ ἐξετάσει, καὶ ἔτοι νὰ βρεθεῖ κάποιος πὺν νὰ θελήσει φιλόανθρωπα νὰ χυπώσει τὴν αἰτία τῆς ἀφροσύνης αὐτῆς εξακολουθητικῆς ἀδράνειας ἐνὸς κόσμου, πὺν γενικὰ ἀδικημένος στέκεται στὴν κοινωνία.

Καὶ ἂν ἀπὸ τὴ μάζα τὴν κοιμισμένη, σπάνια φωνὴ καμιά φορὰ ὑπνώνονταν ζητώντας καὶ τὶς ἄλλες νὰ ξυπνήσει, ἔβρισκε τόσο πυχρὰ ἀδιαφορίαν γύρω τῆς, καὶ τὸ τόσο βαθιὰ ριζωμένο μοιρολατρικὸ, πὺν ἡ φωνὴ καταπτοῦσε νὰ μοιάζει σὺν τοῦ ἀνθρώπου πὺν νιώθει πὺς πρίγεται καὶ μάταια γυροῦναι βοήθειαι.

Μὰ β.τ. δὲν κατάρρε νὰ κάνει τὸ σπάνιο κέντρισμα τῶν ἐξαιρετικῶν φωνῶν, ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ ἀρχισε νὰ τὸ καταφέρει ἡ ἴδια ἡ ζωὴ, ὅπως παρουσιάζεται πρόσωπο μὲ πρόσωπο στὴ σημερινὴ γυναίκα, πὺν βρίσκεται στὴν ἀναπόφευκτη ἀνάγκη νὰ κινηθεῖ, νὰ δουλέψει ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτια τῆς.

Καὶ ἀλήθεια, σὺν ἑνὸς δυνατοῦ ἄερας, εξακολουθητικὰ πνέοντας ἀπάνω ἀπὸ τὸ γυναικεῖο κοπάδι, ἀρχίνησε νὰ ζωντανεύει πολλὰ ἀπὸ τ' ἀποχαυνωμένα πλάσματα.

Ἡ γυναίκα σιγὰ σιγὰ ἀνοίγει τὰ μάτια, στέκεται καὶ συλλογιέται, σηκώνεται μὲ ὀρμὴ γιὰ νὰ διαδῶν, νὰ βγεῖ καὶ νὰ φάσῃ τὴ μάντρα πὺν τὴν πνίγει, ἀνάμεσα σιτοὺς ψηλοὺς τοίχους τῆς. Ἡ ξυπνημένη γυναίκα ἀρχίζει νὰ νιώθει πὺς γιὰ νὰ σταθεῖ ἔξω ἀπὸ τοὺς τοίχους αὐτοὺς, ὅπου εἶναι σὺν ὁρμῇ ἀνοικτότερος, ἐνέργεια, ὁμορφιά, χαρὰ, πρέπει καὶ κατὰλληλα ἐτοιμασμένη νὰ εἶναι γιὰ νὰ σταθεῖ ἄξια τῆς λευτεριάς τῆς. Γιὰ τοῦτο ζητᾷ τὴν προετοιμασία τῆς χωρὶς περιορισμοὺς, ζητᾷ τὰ δικαιώματα πὺν τῆς ἀνήκουν, διώχνοντας ἀπὸ πάνω τῆς κάθε κοιμιάται μούχλας.

Πόση κατὰλίση, πόσα δάκρυα, πόσες ἀμολόγητες βλῆπες, πόσες μυοτικὲς θυσίες πέρασε ἡ Γυναίκα, γιὰ νὰ φτάσῃ σήμερα στὸ σημεῖο νὰ φωνάζει μοναχὴ τῆς, ὅτι θέλει νὰ ζήσει καὶ αὐτὴ, νὰ ζήσει σὺν ἀνδρὸς!

Καὶ ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἐκδηλώνεται μὲ κάθε τρόπο, ἀπὸ τὴν ἀνοργάνωτη μονομερὴ ἐπανόρθωση τῆς ὁποῖα σὴποτε γυναίκας, πὺν ἴσως μόνο θυσυχίες γεννᾷ, ὡς τὴ συστηματικὴ δουλειὰ μερικῶν ἀναπνευστικῶν γυναικῶν πὺν ἔχουν μπροστὰ τοὺς καθαρὰ σχε-